

Ustanovení to je všeobecným, kdežto případy v § 270. obč. z. jmenované, jsou jen příkladmo uvedeny.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs stěžovatelky, usnesení obou nižších soudů však z povinnosti úřadu zrušil.

Důvody: Co do oprávnění stěžovatelky k dovolacímu rekursu není tu podmínka § 16. cíl. pat. z 9. srpna 54, č. 208 ř. z., za kterých přípustna jest stížnost proti konformnímu usnesení druhé stolice.

Ježto však zákonný důvod pro zřízení opatrovníka nevychází ze spisů na jevo, byla usnesení obou nižších stolic zrušena.

A. M. zřídil pro provedené řízení zmocněnce.

Tím jest prokázáno, že mu choroba nevádí, by se o své věci sám, byť i prostřednictvím zmocněnce postaral.

Příčiny pro opatrovníka tedy není.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. listopadu 1919, č. RL., 117/19.

Dr. Jos. Štokr.

Příspěvek k §u 379 ex. ř. Dle tohoto ustanovení nestačí — oproti ustanovení §u 381 ex. ř. — obava objektivního zmaření nebo stížení vymáhání pohledávky, zejména pouhé podezření z útěku. Nestačí také pouhé podání žaloby, by m osvědčen byl nárok.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti do usnesení rekursního soudu, jímž bylo povolující usnesení soudu I. stolice změněno a návrh na povolení prozatímního opatření zamítnut — z těchto důvodů:

Dle § 379 ex. ř. jest předpokladem prozatímního opatření nebezpečnosti, jež spočívá v chování dlužníkově, ať již v jednání neb opomenutí nějakém jeho, jímž by mohla býti přivoděna nějaká změna v majetkových poměrech dlužníkových ohrožující navrhujícího věřitele.

Nestačí tedy — oproti ustanovení § 381 ex. ř. — obava objektivního zmaření nebo stížení při vymáhání pohledávky, nýbrž vyžadují se osvědčení, že právě dlužník chce jednání, z něhož by vyplývalo zmaření nebo stížení vymáhání pohledávky.

Stěžovatel míní, že stačí k osvědčení nebezpečnosti, propustil-li trestní soud, u něhož se vede trestní řízení proti oběma povinným, oba z vyšetřovací vazby proti složení kauce. Avšak z této okolnosti jde na jevo pravý opak, vždyť tím, že trestní soud je propustil z vyšetřovací vazby uvalené na ně pro podezření útěku, třeba proti složení kauce, dal na jevo, že je právě

z důvodu složení kauce nepokládá již podezřelými útěku. Jinak však správně poukázal soud rekursní k tomu, že pouhé podezření z útěku, pouhá možnost útěku nestačí po rozumu ustanovení § 379 odst. 2 ex. ř., aby bylo povoleno prozatímné opatření, není-li nijak osvědčen skutečný úmysl dlužníků podniknouti útěk. Ostatně je poukázati i k tomu, že ani nárok, k jehož zajištění žádané prozatímné opatření směřuje, není osvědčen, pouhé podání žaloby k tomu nestačí.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. října 1919, čj. R II 122/19.

R. v. z. s. Dr. Grešl.

Prominutí zkoušky stavitelské a udělení oprávnění stavitelského.

Naříkaným rozhodnutím zamítnuta byla v pořadu instančním žádost stěžovatele za prominutí zkoušky stavitelské a za udělení oprávnění stavitelského bez předchozího vykonání této zkoušky a to z důvodu, že žadatel nepodal průkazu o tom, že před 12. únorem 1894 samostatně projektoval a provedl takové stavby, jež by jeho teoretickou a praktickou způsobilost jako stavitele prokazovaly.

Stížnost vytýká provedenému řízení vadnost a navrhuje z toho důvodu zrušení naříkaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost tu důvodnou a zamítl ji, uváživ toto:

Podle 4. odst. § 15 zákona z 26. prosince 1893, č. 193 ř. z., má politický úřad zemský těm koncessovaným zedníkům propůjčiti práva stavitelského mistra, kteří svou způsobilost k tomu prokázali příslušnou zkouškou, nebo takovými, před počátkem působnosti tohoto zákona samostatně navrženými a provedenými stavbami, které dokazují teoretickou a praktickou způsobilost za stavitelského mistra.

Stěžovatel, jemuž udělena byla koncesse k samostatnému provozování živnosti zednické a tesařské dne 15. února 1893, domáhaje se toho, aby mu ve smyslu zákonného předpisu právě uvedeného propůjčena byla práva stavitele podle § 2. uvedeného zákona bez průkazu způsobilosti zkouškou zvláštními předpisy upravenou, předložil na průkaz své teoretické a praktické způsobilosti několik osvědčení, obecními úřady těch kterých obcí stvrzených o tom, že před počátkem působnosti uvedeného zákona — jen k té době lze ve smyslu cit. předpisu § 15. odst. 4. přihlížeti — samostatně navrhl a provedl v oněch obcích některé stavby.